

И той живѣй? Да, въ подвизи живѣй —
Той камънитѣ буди... »

Бѣсенъ стонъ,

Като че ли изъ кървавата грждъ
На звѣръ раненъ, отъ сводовѣтъ тъмни
Оттласкванъ, дълго тамо се отъква.
Отстѣпи той и тежкий млатъ изви
Назадъ, готовъ невидимий си врагъ
Да сврасне съ-него; но полека пакъ
Ржбата си отпустна и промълви:

— «Ти правъ си, гений тъменъ. Твойтѣ думи
Не чувамъ азъ за първи пътъ сега . . .

Полвината отъ земний си животъ
На тоя хладенъ камъкъ посветихъ.
Свещений пламъ въ душа ми, отъ живота
Запаленъ, за живота не горѣ —

Срѣдъ тия тѣсни четири стѣни,
Гдѣ само ебъ отъ млата бѣше чутъ,
Той гасна. ~~Време вече е да умра.~~
Душогниетѣ — отстѣпникъ отъ живота!
Личотъ, забий отровниятъ ти мечъ —

Мсти! Азъ съмъ моренъ, моренъ, моренъ
Отъ себе — отъ съдбата — и отъ тебъ!»

На повалений мряморенъ отломъ,
Изнемощялъ, разбитъ той прислони се,
Подпрѣ чело на жилеста ржа
И погледътъ си въ мрака устреми.
И мълкомъ дълго тѣй стоя. Полека

Handwritten notes in Bulgarian:
... азъ съмъ моренъ моренъ моренъ
... отъ себе — отъ съдбата — и отъ тебъ!
... душогниетѣ — отстѣпникъ отъ живота!
... Личотъ, забий отровниятъ ти мечъ —
... Мсти! Азъ съмъ моренъ, моренъ, моренъ
... Изнемощялъ, разбитъ той прислони се,
... Подпрѣ чело на жилеста ржа
... И погледътъ си въ мрака устреми.
... И мълкомъ дълго тѣй стоя. Полека